

# 1968-7

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Henning Christiansen

## FAKTA

Dokumenttype:  
Note

Sprog:  
Dansk

Omtalte personer:  
Eric Andersen  
Tony Andersen  
Robert Filliou  
Jean-Luc Godard  
Arthur Køpcke  
Aase Køpcke  
Otto Olsen  
Nam June Paik  
Tomas Schmit  
Friedrich Schröder Sonnenstern  
Wolf Vostell  
Emmett Williams

Arkivplacering:  
HC arkiv Møn/HC breve 2

## DOKUMENTINDHOLD

Artikel "Køpcke og verdensbilledet" (typoskript)

## TRANSSKRIFTION

Køpcke og verdensbilledet

I er nogle røvhuller alle sammen, - sådan omtrent var den indstilling jeg mødte hos Addi Køpcke i den periode jeg lærte ham nærmere at kende, perioden fra 1962 - 1964, og jeg har det indtryk at indstillingen ikke er ændret siden. Han fandt dengang alt korumperet, stangneret og buldrede allerede dengang af "studerterrevolte". Han ville partout befri os og sig selv for konventionens, vanetænkningens snerrrende bånd. Det gav sig f. eks. udslag i formuleringen af sætningen "send rice to India", do it yourself, et indlysende hvad dølen nøler i efter.

Køpcke mødte vel egentlig heroppe in good old denmark, med en udpræget positiv holuning, Hamburgerguttene Køpcke havde gode informationer på hånden og startede det meget aktive galleri Køpcke som et forsøg på at vende situationen fra den stereotype kunstgaleritopoliti til et slående, angribende, aktivt nyformulerende, socialt tænkende galerie, de feudale skel, som kongehus og kunst, skulle nedbrydes. Efterhånden ser det ud som om han er blevet mere og mere desillusioneret i takt med at flere og flere får øjnene op på det velbegrundede i hans rasen. Køpcke forsøger i dag ingen kontakt til dansk kunstliv. Han deltager formodentlig i den omfattende verdensomspændende internationale oversøiske korrespondance som vel en skønne dag dukker op med betegnelsen postkassekunst - brevsprækkekunst - eller den dobbeltsporede: Postkunst - postart. Desuden har han kontakten til vennerne fra dengang, Emmeth Williams og Robert Fillou + flere andre, som sporadisk dukker op. Egentligt er det trist at vi skal undvære aktiviteten fra det mest spontane, vildtvoksene talent dansk milieu længe har haft (importeret), Arthur Køpcke er på det nærmeste tætpå ihjel dog ikke uden egen skyld, han kunne vel have været lidt mere imødekomende. Køpcke har malet de mest sprællevende, fortællende billeder man har set på vore breddegrader, altid har der været engagement til stede. Et eks. er hans bearbejdelse af Olsens interieurmaleri - påklistrede glas - påklistret cigaretskod og aske - omkringstrøede sætninger med mere eller mindre dybsindigt indhold, enfoldige, angribende: Fill with own imagination eller hans vinduesfacade hvor man hvis udsigten ikke fra et vindue ikke passer een, opfordres til af at se fra det næste vindue. Maj-udstillingens

[s. 2]

2.

radioapparat med punktet hvor man opfordres til at trykke! og så de mange rebus billeder tegnet med speedmarker. Han har lavet en af de mest vitale film, en 8 mm film, -nøjagtig den filmstørrelse Godard og andre som ønsker at befri filmen for dens "producentproblem" idag går ind for. For filminteresserede skal det lige nævnes at jeg senere har set en film af den gamle berlinermaler, surrealist og folkloristen Schröder Sonnenstern, som kunne måle sig med Køpke i filmisk vitalitet, det er dog en 16 mm. Filmen hed: . Bestemmende nok for danske er det at Køpkes udtryk åbenbart har været for stærk kost, så godt som hvert arbejde er blevet mødt mod ligegyldighed, formodentlig en art selvforsvar. Han var lige ved med økonomisk støtte fra Mobilia, , at få stablet en virkelig avantgardebegivenhed på benene herhjemme i 1964 på et tidspunkt da de mest internationale kunstnere var modne til det helt store gok. Alle senere forsøg vil være dømt til at mislykkes, tidspunktet er forpasset. Forsøget faldt til jorden, velsagtens fordi det hele fik et for fantastisk præg. Arthur Køpke ville åbenbart ikke forstå dansk betænkelse, har dengang ikke forstået at dreje den knap der skulle drejes. (Småtskåne forhold). Jeg tror nok Køpke som herop efter krigen mest fordi tysk brutalitet var ham for meget - ikke til at bære - men han kom altså fra ilden og ind i asken. Derfor har vi heller ikke kunnet få det rette udbytte af ham. Men det kan vel nås endnu? Den eneste der virkelig har forsøgt at støtte ham på mange måder er Knud Pedersen fra kunstbiblioteket i Nikolaj kirke, men det har ikke været tilstrækkeligt. De senere års samarbejde med Eric Andersen ser ikke ud til at have ført til noget, for mig ser det ud som om aktiviteten er lammet.

Køpke var en af de første som arbejdede i happening-genren herhjemme. Hans venskab med Nam June Paik, hans begejstring for koreaneren Paik betød en gensidig (...) frugtning i flere år. Paiks slogan fra 1964: When drit- (...) eltwar comes ist es wegen Bildzeitung kunne ligeså (...) ære formuleret af Køpke. Forskellen på de to var vel at (...) v specialist i one man show og entertainment og at (...) nge idéer viste interesse for homo ludens (...) digt, ofte med held, opfordrede til medspil hos (...) t problem man først idag 1968 langsomt er ved

[s. 3]

at løse, hvis det da overhovedet lader sig gøre, (tykpander), sommetider med anvendelse af aggressivitet, f. eks. da han på Experimentalmalerskolen, Pilestræde 40, opførte Thomas Schmits (...) hvor han lavede en "flot" opstilling på et klaver med allehånde ragelse og med rabalder, skældsord og ihvertfald langt fra stille væltede hele møllen

på gulvet og fik andre til at udføre og fryde sig over lignende præstationer. Eller en anden type som på Silkeborg seminarium hvor han fik publikum til at forsøge sig som fodboldstegnere i al venskabelighed. Han var med på Ringsted busturen august 1964, hvor Thomas Schmits "SANITAS 79" blev opført af Toni Andersen, Eric Andersen, Arthur Køpke og Henning Christiansen. Den blev opført med dansk lune og en smule knas i krogene. Kompositionen gik ud på at invitere folk på en bustur og så efterlade dem på et øde sted. - Der blev en variante, en "ærefuld" dansk variante. Publikum blev nøje informeret om at turen gik til Ringsted og at de ikke blev kørt tilbage af bussen, samt at sidste togforbindelse mod København ville være afgået. Alligevel 50 mennesker i bussen. Knaset kom af at der var nogen der ikke troede på hvad der blev sagt.

Så var der den type happenings hvor vor Køpke går hen og vinder en koncertkonkurrence i om hvem der kan pisse den længste tid og i en spand - og det var i Paris.

Aachenopførelsen 20. juli 1964 var lige ved at blive aflyst dels på grund af inbyrdes stridigheder, tanken var simultanhappening af de 10 medvirkende, dels på grund af "den store Vostell-krig" hvor Køpke var oppositionsgeneral og som alvorligste grund at rektor for opførelsesstedet Technische Hochschule (T.H.) opdagede at den 20. juli var den 20. juli (1964) Altså 20 årsdagen for attentatet på Hitler. (Tyske demokratis vugge stod)

Was ist das? opførtes på dagen af A. Køpke.

For Kronhausens erotiske samling er der guf at hente i Køpkes billeder. Men det bedste guf kunne man få i havehuset på Tulipanvej, det nu nedbrudte. Og bedste mundfuld var når Addi Køpke nåede frem til at synge den plattyske sang Fioline — Fioline. Eller: Det store øjeblik i Aachen da fru Køpke - Tut Køpke sang Hello darling det

### Köpke og verdensbilledet

I er nogle revhuller allesammen, - sådan omtrent var den indstilling jeg mødte hos Addi Köpke i den periode jeg lærte ham nærmere at kende, perioden fra 1962 - 1964, og jeg ~~ikke~~ har ~~ix~~ det indtryk at indstillingen ikke er ændret siden. Han fandt dengang alt korrumperet, ~~stangneret~~ stangneret og buldrede allerede dengang af "studenterrevolte". Han ville partout befri os og sig selv for konventionens, vanetænkningens snærende bånd. Det gav sig f. eks. udslag i formuleringen af sætningen 'send rice to India', do it yourself, et indlysende hvad delen mæler i efter.

Köpke mødte vel egentlig heroppe in good old denmark, med en udpræget positiv holdning, Hamburgergutten Köpke havde gode ~~kartx~~ <sup>godt</sup> informationer på hånden og startede det meget aktive ~~gale~~ <sup>gale</sup> galerie Köpke <sup>praktisk taget</sup> et forsøg på at vende situationen fra den stereotype kunstgaleriepolitik til et slående, angribende, aktivt, nyformulerende, socialt tænkende galerie, de feudale skel, som i dag ~~er~~ findes omkring kongehus og kunst, skulle nedbrydes. Efterhånden ser det ud som om han er blevet mere og mere desillusioneret, i takt med at flere og flere får øjnene op for det velbegrundede i hans rasen. Köpke forsøger i dag ingen kontakt til dansk kunsthiv. Han deltager formentlig i den omfattende verdensomspændende internationale oversæiske korrespondance som vel en skenke dag dukker op med betegnelsen ~~postkasssekunst~~ ~~postkasssekunst~~ postkasssekunst - brevsprækkekunst - eller den dobbeltsporede: Postkunst - postart. Desuden har han kontakten til vennerne fra dengang, Emmaeth Williams og Robert Fillou + flere andre, som sporadisk dukker op. Agentligt er det trist at vi skal undvære aktiviteten fra det mest spontane, vildtvoksende talent dansk milieu længe har haft \* ( importeret ), ~~ikke~~ Arthur Köpke er på det nærmeste tiot ihjel dog ikke uden egen skyld, han kunne vel have været lidt mere imødekommende. Köpke har malet de mest sprællevende, fortællende billeder man har set på vore breddegrader, altid har der været engagement til stede. Et eks. er hans bearbejdelse af Olsens interiorismaleri - påklistrede glas - påklistret cigaretskod og aske - omkringstræde sentenser med mere eller mindre dybsindigt indhold, enfoldige, angribende: Fill on with own imagination eller hans ~~vinduesfacade~~ vinduesfacade hvor man ~~opfordres~~ hvis udsigten ~~ikke~~ fra et vindue ikke passer een, opfordres til ~~at~~ se fra det næste vindue. Maj-udstillingens

Et radioapparat med punktet hvor man opfordres til at trykke i  
 og så de mange rebusbilleder tegnet med speedmarker. Han har  
 lavet en af de mest vitale film, en 8 mm film, nøjagtigt ~~xxxx~~  
 den x filmstørrelse Godard og andre som ønsker at befri filmen  
 for dens ~~xxxxxxxx~~ "producentproblem" idag går ind ior. For  
filminteresserede skal det lige nævnes at jeg senere har set  
en film af den gamle x berlinermaler, surrealist og folklo-  
risten Schröder Sonnenstern, som kunne måle sig med Kopke i  
sin filmisk vitalitet, det er dog en 16 mm. Filmen hed:

Beckhamende nok for danske er det at Køpkes udtryk åbenbart har været for stærk kost, så godt som hvert arbejde der er blevet mødt med ligegyldighed, formodentlig en art selvforsvar. Man var lige ved med økonomisk støtte fra Mobilian, , at få stablet en virkelig avantgardebegivenhed på benene ~~hvorhjemme~~ herhjemme i 1964 på et tidspunkt da de mest progressive internationale kunstnere ~~hva~~ var møde til det helt store gok. Alle senere forsøg vil være dømt til at mislykkes, ~~stikket i~~ ~~forpasset~~ tidspunktet er forpasset. Forsøget faldt til jorden, velsagtens fordi det hele fik et for fantastisk præg. Mr Arthur Køpke ville åbenbart ikke forstå dansk betænkelse, har dengang ikke forstået at dreje den knap der skulle drejes. ( Småtskærne forhold ). Jeg tror nok Købke kom herop efter krigen mest fordi tysk brutalitet var ham for meget - ikke til at bære - men han kom altså fra ilden og i asken. Derfor har vi heller ikke kunnet få det rette udbytte af ham . Men det kan vel nås endnu ? Den eneste der virkelig har forsøgt at støtte ham på mange måder er Knud Pedersen fra kunstbiblioteket i Nikolaj kirke, men det har ikke været tilstrækkeligt. De senere års samarbejde med Eric Andersen ser ikke ud til at have ført til noget, for mig ~~ser~~ ser ~~det~~ det ud som om aktiviteten er lænnet.

Køpke var en af de første som arbejdede i ~~kæmpesvingen~~ happening-genren herhjemme. Hans venskab med Erik Nam June Paik, hans begejstring for koreaneren Paik betød en gensidig frugtning i ~~flere~~ flere år. Paiks slogan fra 1964: When drit-  
tlwar comes xix ist es wegen Bildzeitung kunne ligeså-  
vel formuleret af Køpke. Forskellen på de to var vel at  
Køpke var specialist i one man show og entertainment og at  
Paik lige så vist interesse for homo ludens  
og kunst, ofte med held, opfordrede til medspil hos  
Køpke. Et problem man først idag 1968 langsomt er ved

3.

at løse, hvis det da overhovedet lader sig gøre, ( tykpander),  
sometider med anvendelse af aggressivitet, f. eks. da han på  
Experimentalmalerskolen, Pilestræde 40, opførte Thomas Schmits

hvor han lavede en "flot" opstilling på et kla-  
ver med allehånde ragelse og med rebalder, skælsord og ihvert-  
fald langtira stille veltede hele møllen på gulvet og fik an-  
dre til <sup>udføres og</sup> styrtede sig over lignende præstationer. Eller en an-  
den type som på ~~Silkeborg~~ Silkeborg seminarium hvor han fik publi-  
kum til at forsøge sig som fodboldtegnere i al ~~kunstnærhed~~  
venskabelighed. Han var med på Ringsted busturen august 1964,  
hvor Thomas Schmits "SANITAS 79" blev opført af ~~Kristian~~  
Toni Andersen, Eric Andersen, Arthur Køpke og Henning Christi-  
ansen. Den blev opført med dansk lune og en smule knas i kro-  
gene. Kompositionen gik ud på at invitere ~~og~~ folk på en bustur  
og så efterlade dem på et øde sted. - Der blev en variante,  
en "ærefuld" dansk variante. Publikum blev nøje informeret  
om at turen gik til Ringsted og at de ikke blev kørt tilbage  
af bussen, samt at sidste togforbindelse ~~mod København~~  
~~Ringsted~~ mod København ville være afgået. Alligevel 50 menne-  
sker i bussen, og Knaset kom af at der var nogen der ikke tro-  
ede på hvad der blev sagt.

§ Så var der den type happenings hvor vor Køpke går hen og  
vinder en koncertkonkurrence i om hvem der kan pisse den  
længste tid og i en spand - og det var i Paris.

Aachenopførelsen 20. juli 1964 var lige ved at blive aflyst  
dels på grund af inbyrdes stridigheder, tanken var ~~en~~ simul-  
tanhappening af de ~~10~~ medvirkende, dels på grund af "den store  
Vostell-krig" hvor Køpke var oppositionsgeneral og som alvor-  
ligste grund at rektor for opførelsesstedet ~~Tek~~ Technische  
Hochschule ( T.H. ) opdagede at den 20. juli var den 20. juli  
( 1964 ) Altså 20 årsdagen for attentatet på Hitler.

( Tyske demokratis vugge stod )

Was ist das ? opførtes på dagen af A. Køpke.

For Kronhausens erotiske samling er der ~~meget~~ guf at hente  
hux i Køpkes billeder. Men det bedste guf kunne man ~~hente~~  
få i havehuset på Tulipanvej, og det nu nedbrudte. Og bedste  
mundfuld var når Addi Køpke nåede frem til at synge den plat-  
tyske sang Pioline - Pioline . Eller: Det store øjeblik ~~§§~~  
i Aachen da fru Køpke - Tut Køpke sang Hello darling det